

MINDSZENT-SZEGVÁR

és

VIDÉKEK.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

SZERKESZTŐSÉG és KIADU
HIVATALDiamant Manó nyomdájában, hová
a lap szellemi részét illető közlemé-
nyek, előfizetési- és hirdetési díjak
küldendők.

Megjelen minden vasárnap.

ELŐFIZETSI ÁRAK:

Egy évre 3frt — kr.
Félévre 1 frt 50 kr.
Negyedévre — 75 kr.

Hirdetések jutányosan felvételnek

A vasut.

Lapunk legutóbbi számában öszinte örömmel jelentettük a vasútügyben történeteket s ime rövid pár nap multával ismét foglalkoznunk kell ez ügygyel. Budapesten e hó 21-én a kenyő-kun-szent-mártoni, szentesi és a szentes-h.-m.-vásárhely helyi érdekű vasuti érdekelttség egy társulattá alakulása tárgyában közös értekezlet volt és a „Szentesi Lap“ nemcsak „sikertelen értekezlet“ cím alatt hoz ritkított betűkkel híreket, melyeknek semmi jelentősége nincs, de sőt „az új vasut-terv“ címmel vezércikke is.

Nagy az öröme a „Szentesi Lap“ szerkesztőjének, az ő véleménye szerint a szentes-szegvár-mindszent-h.-m.-vásárhelyi vasut-ügy megbukott, Zsilinszky Mihály főispán a jelzett értekezlet elnöke legalábbis bukni fog.

Lasabban a testtel uram fia!

Nem a „Szentesi Lap“ szerkesztőjének a véleménye lesz döntő ezen nagy horderejű kérdés megoldásánál, sem Komjáthy Béla országos képviselő illetve angol pénzcsoportjának a haszna, hanem e vidék jól felfogott érdeke! E vidék érdeke pedig legkevésbé sem teszi kívánatossá, hogy a szentes-h.-m.-vásárhelyi helyi érdekű vasut Szentesről Derekegyházán át Mágocs felé oly elhajlással legyen kiépítve, hogy a mágocsi és derekegyházi két nagy uradalom teherszállítmányára számítani lehessen.

Hát kiütötte magát a szeg a zságból! Vagy a Károlyi uradalmak érdekét helyezi a vármegye 2 nagyközönségének érdeke fölé a „Szentesi Lap“ cikkezője (ő tudja miért!) ő vagy a Zsilinszky Mihály szeretve tisztelt fáradhatlan főispánunk elleni ellenszenv oly hatalmas a kis „hatalmas“ (?) basában, hogy inkább győzzön a rossz, a zabszurdum, inkább károsodjon évtizedeken át az egész vidék és minden a bosszu mondatolta vasúthoz pénzzel járuló tényező, csak hogy Zsilinszky fáradtsága vesszen kárba, önzetlen e vidék érdekén munkálkodó lelke undorral megtelve, — elforduljon a jóitól, helyestől megelégtelve a ki nem érdemelt herce-hurcát, ott hagyjon bennünket, hol szent Pál az oláhokat.

Nem úgy uram, az Égre nem! Komjáthy Béla kérhet előmunkálati engedélyt, ki is adhatja azt a miniszter, ha ugyan kiadja, de azért az a vonal létesülni nem fog, nem pedig az okon, mert a terv magában véve lehetlen, anyagilag megkeresztül vihetlen. Vagy azt képzeli cikkező, hogy valójában létezik oly angol (?) pénzcsoport, mely Szentes, H.-M.-Vásárhely, Makó, Temesvárig vasutépítésbe néhány millió frtot fog befektetni, hahogy a vidékek, melyeket e pálya befut legalább a befektetni szükséges összeg felét nem adják!?

Hát biz azt cikkező nem hiszi, de leírja és elhallgatja azt, a mi kétségtelen, hogy az érdekelttség által felajánlott 50%-on felül szükséges másik 50%-ot az angolok? adnák, de elsőbbségi kötvényekre! Ugyan mi alapon lenne már Szentes megint az alföld egyik gócpontja?

Ugyan mi okon támogatná Szentes a jelzett vasutépítést oly annyira, hogy minden (?) támogatásra kész lenne (cikkező)?

Elsőrendű világforgalmi pályáról álmodzik a „Szentesi Lap“ másik cikkezője évek óta! Szentesről H.-M.-Vásárhelyig a legrövidebb uton vezetendő volt az építendő pálya iránya a multban, Zsilinszky korszakában Derekegyháza-mágocsi elhajlás — semmi!

Szentes, Szegvár, Mindszent címén a vármegye százazreket áldozhat, a kormány a két nagyközség postája címén 100—120 ezer frtal hozzájáruland, a két község 130 ezer frtot megszavazott — tehát a két községet érintő vasutnál Szentes és Vásárhely hozzájárulási összege nélkül fél millió frtyi összeg megvan, de nem, a 18000 lélekszámot haladó két nagy község érdeke a helyi érdekű vasutépítésénél figyelmen kívül hagyandó és hagyható, csak éressek el a főcél: építesen bárki, bármily áldozattal a Károlyi uradalmaknak vasutat (a magtár ajtóig ingyen) — legyen a kerülo a mentóságos uradalmak érdekében, bármily nagy, ott az elhajlás nem numeral; de a meghajlás az ponderal??

Zsilinszky terve, fáradsága dugába dől, mit nekik a többi!?

Mi részünkről sohasem kívánnánk az egy társulattá alakulást, nekünk még elsőbbségi kötvényeket sem kell kibocsájtani s kiépíthetjük a vonatot ön erőnkéből — csak akarni kell!

Ha az összes érdekelttek által sem volna fedezhető a szükséges költség, akkor is az elsőbbségi kötvények kibocsájtása fölösleges, hanem vegye minden érdekelttől a hozzájárulás arányában, önmaga meg az elsőbbségi kötvényt, a mányzó összeg nem 100 ezer frt, annyit elbir közkölcsonben az érdekelttség. Önmagunk nozzuk a jövedelmet, ne adjuk azt illetve annak jó részét magoknak!

Törzsrészevényeken épült szentes-szegvár-mindszent-hód-m.-vásárhelyi helyi érdekű vasut, mikor látják vonalodon az első kávé pörköltöt?

Elmondjuk nézetünket ez irányban legközelebb.

Egy ritka évforduló.

Van egy öreg ember községünkben, kit még néhány hónap előtt is, majdnem naponta láttunk kocsi járni be az utcákat, mert fájdalom! a hosszas gyalogolásra már képtelen. Ismeri őt mindenki, mert ő az „öreg kántor“

Mindszent község legidősebb emberei még emlékeznek rá, mint fiatal emberre, ki jóformán itt kezdte meg pályafutását; az ifjabbak már csak mint férfira emlékeznek s a még fiatalabbak csak mint öreget ismerik régóta.

És csodálatos fiatal még ez az „öreg kántor“ 71 év nehezedik bár vállaira, szelleme még mindig a régi friss, hogy ne mondjam gyermekes s ha nem látnók a megroskadt lábakat, az ifju aggkorára nézve teljes lenne a csalódás. Mint a régi jobb világ egy alakja áll ő köztünk, fiatalok között, sok tekintetben minket meg nem értve s általunk meg nem értetve, mint egy más korszak kreaturája, de szívében szeretet és jóakarattal Isten és embertársai iránt.

Ma ez az öreg ember ünnepel!

Fölföldi Sándor helybeli r. k. kántor, ma üli 50 éves működésének évfordulóját, ez az évforduló kell, hogy örömmünnepe legyen Mindszent községének is!

Ha megérdemli az ünnepeletet az a hős, ki hazája védelmére életét nem kimélve védte a hazát; ha babérral koszoruzzuk a költőt, ki nemzetét ragyogó tehetségével nemesíté és gyönyörködteté, ha meghódolunk a tudós előtt, ki mély elméjének gazdag kincstárából, a találmányok újabb és újabb alakjait teremti meg, ugy bizonyos nem lehet megtagadni az elismerés bizonyos fokát az oly férfutól sem, ki egy félszázadon át egy helyben, egy községben fáradott becsülettel, életét a „köz“-nek szentelve. Igaz, hogy ennek sokkal szerényebb a működése, kicsiny a kör, mely őt magának mondja, ennél fogva nem is lehet országgra szóló a hatás, melyet működésével kifejt, de annál inkább kötelessége e kis körnek, hogy ne maradjon adós elismerésével annak, ki életét neki szentelte.

Isten a talentumokat különböző képpen osztotta el. Aki érzi magában az isteni szikrát, ám törjön előre merészen s a világ meghódol fölénye előtt, de tisztelettel hajolunk meg akkor is, ha egy agg férfi áll előttünk, ki szerényebb tehetségei ama milliók közé soroztak, kik névtelenül, de annál intenzivebb kitartással haladnak ama pályán, melyet az isteni gondviselés eléjük szabott. S ekközé tartozik Fölföldy Sándor, községünk k. kántora, kit az Isten kitüntetett azzal, hogy egy félszázadon át csöndesen, szerényen, kötelességét mindig hiven és pontosan teljesítve működhetett a közjó szolgálatában.

Életéből tájékozásul főlemlitjük a következő rendelkezésünkre álló adatokat.

Idősb Fölföldy Sándor született 1890-ben Kun-Szt.-Mártonban. A zene és ének iránti fogékonysága már igen korán mutatkozott, az orgonát még mint kis diák igen ügyesen kezelte, gymnaziumi tanulmányait Szolnokon végzé. 1833-tól kezdve mint segéd-kántor több helyen működött, ugymint: Szolnokon, Csongrádon stb. 1840-ben Mindszentre jött s azóta folyton itt végzé a kántori teendőket ritka pontossággal és kötelességtudással. 1848-ban mint jó hazafi ő is kardot kötött a haza jajkiállítására s mint hadnagy a nemzetörök közé lett beosztva. Valamint e tetteivel hazafiságáról, ugy hosszú működésével vallásos érzületéről állítá ki kétségbe vonhatatlanul a bizonyítványt.

Ma félszázados mindszenti működése napján az egyház, melyet ily hosszú időn át példás szorgalommal szolgált, a templomban hálaadó Istentiszteletet tart. *Méltó, hogy Mindszent községe is imádkozzék a nap ünnepeért, kérve az eget Urát, hogy id. Fölföldy Sándor kántorunkat az Isten még sokáig éltesse! Tegye könnyűvé számára az egykor gyöngeségeinek elviselését, lássa családjában legszebb reményeit teljesítve, találja fel abban örömet, vigaszt és támaszt, mint kamatait ama sok gondnak és fáradságnak, melyet abba férfi éveiben tökélektént befektetett! Eljen!*

Viz Zoltán.

Helyi és vegyes hírek.

— **Halálozás.** Neszed István filomelai felszentelt püspököt és a váci káptalan nagyprépostját e hó 23-án temették el Vácon. A temetési szertartás, melyre nagy számmal érkeztek távol vidékről is az egyházmegye papjai és mások, hogy a nagyrabecsült főpásztornak megadják a végső tiszteletet, reggel 9 órakor

kezdődött és csak délben ért véget. Az összes hatóságok, társulatok és tanintézetek testületileg jelentek meg s a hivatalos személyiségeken kívül ezekre menő közönség vett részt a gyászmenetben. Általános föltűnést keltett, hogy az egyházban divó azon szokás ellenére, mely szerint a püspököt püspök szokta temetni, Schuster Konstantin váci megyés-püspök nem jelent meg segéd-püspökének temetésén, hanem sietett az előző nap délutánján megkezdeni bérnáló körutját. A temetési szertartást tehát a káptalan legidősb tagja, V i r t e r Lajos kanonok, a lendő nagyprépost végezte fényes segédlettel. Az elhunyt püspök koporsóját a székesegyház szentélyébe vitték és a S p o n n e r apát által celebrált gyászmise után a kriptába szállították le. Neszed püspök hült hamvait a jó Peitler püspökével szomszédos sírkülvébe falazták be a kőmivesek, mialatt fönn a föltárnál az ugynevezett „gloriosum“-ot (a megdicsőültnek lelki üdvéért fehér ornaftában mondott második nagymisét) mutatta be a káptalan. Igaz részvét kísérte sirjába az elhunyt derék főpapot és őszinte könnyek hullottak koporsójára. Közsgünben 1884-ben adta föl a bérnálás szentségét mintegy 5500 egyének, kik vele valaha érintkeztek, nem fogják őt feledni. Sokan siratták s még többen áldják emlékezetét. Neszed püspök néhány nappal halála előtt végrendeletet készített s vagyonának azon részét, mely fölött szabadon rendelkezett, jótékony célokra hagyományozta. Életrajzi adatait röviden az alábbiakban közöljük. Neszed István született 1811. febr. 15-én Püspök-Hatvanán Pest megyében. 20 éves korában a váci papnövédek sorába lépett s mint kitünő tehetségű ifju, püspöke által a pesti centrális semináriumba küldetett s ott fejezte be tanulmányait. 1835 évben pappá szenteltetvén, 4 évig káplánkodott, ezután több helyütt mint plebános helyettes működött, 1844-ben lett Nöténcsen plebános, 1853-ban születési helyén Püspök-Hatvanán lett plebános; 1855-ben Esperessé nevezetett ki; 1863-ban váci székesegyházi kanonokká léptette őt elő a

királyi kegy s mint ilyen emelkedett fokról-fokra, míg püspöki helynök, általános ügy-hallgató, káptalani helynök s felszentelt Pfilomelai püspök lett. — Nyugodjék békén! Emléke áldatni fog!

— **A vasutügy.** Sok mindenféle hír kering szerte ez ügyben. Mint bennünket értesítenek az „angol“ pénzcsoport megbízottja Komjáthy Béla orsz. képviselőnek a minister kijelentette, hogy mindaddig míg a jelenleg engedélyezett előmunkálati terv keresztülvihetetlennek nem bizonyul, új előmunkálati engedélyt nem ad. — (Helyesen!)

— **A váltásügy.** Hódy Pál vármegyei számvevő az elmúlt napokban a váltásügyi bizottság számadásait vizsgálta tüzetesen közsgünkben, Mint hírlik a váltásügyi bizottság nem sikkasztott, nem lopott, de meg a számadást vizsgáló bizottság jelentése sem szegődött solid alapokon. A vármegye határozata után közöljük e sok port fölvert ügy eredményét.

— **Háziipar kiállítás Szentesen.** Rendkívül szép eredmény után a tanulságos kiállítás e hó 28-án ünnepélyesen bezáratik. (A kiállításról közelebb bővebben értekezünk. Szerkesztő.)

— **Fölföldi Sándor jubileuma.** Az izraelita hitközség is értesítve lett a becsületben megöszült éneklész tiszteletére rendezendő ünnepélyről s mint értesülünk a hitközség küldöttségileg ugy a rk. egyházban tartandó isteni tiszteleten részt veendő, mint az ünnepelthez is ellátogat az üdvkivánatok kijelentésére.

— **Öngyilkosság.** Major József helybeli lakos, kisutcai lakásán f. hó 24-én felakasztotta magát, mire észrevették megszűnt élni. Öngyilkosságának okát az ellene neje és anyósa által folytatott becsületsértési perből kifolyó büntetés töli félelmének tulajdonítják.

— **Uj kávéház.** Robicsék Mór a nagy utcán fekvő saját házában a helyi igényeknek teljesen

Folytatás a mellékleten.

TÁRCSA.

A „Mindszent-Szegvár és Vidéke“ eredeti tárcája.

Üdvhangok.

Fölföldy Sándor r. k. kántor 50 éves mindszenti működésének jubileumára.

(1890. ápril 24.)

*Feltűnt a nap, mely Téged ünnepel,
Hangos örömtől árad a kebel,
Légy tőlünk üdvözölve!
Ki ötven évig fáradtál e helyt,
Hol véled éltünk jó s balsorssá telt,
Légy ünnepel e körbe!*

*Itt voltál ifju s itt lettél öreg,
Nekünk áldoztad ezt az életet,
Mit adjunk hát cserébe?*

*A szeretet s elismerés szava,
Ez koszorunk, mit Mindszent adhata,
Osz fűrtid ez körítse!*

*Mint hosszú utról vándor visszanéz,
Legyen ma édes az emlékezés,
Multodra visszanézve,
Ha volt is rajta itt-ott sok tövis,
Repkény gyanánt bevonta azt a hit
S reményed égi fénye.*

*Hű nő melletted s felnőtt gyermekek,
Kik hálásan ma csókolják kezéd
Körödbe szép családod.
Szilárdan állsz agg tölgy gyanánt Te ott,
Vihar tépett, de meg nem ronthatott,
Ők hintnek Rád virágot.*

*De néz tovább! Im itt vagyunk mi is,
Elhoztuk ime koszorunkat is,
Mint tágabb, nagy családod.
Mienk is voltál egy félszázadig,
Had koszoruzzuk hát öszfűrtid,
Mint testvérünk' s apánkat.*

*Erényed volt a lelkiismeret,
Mely jelzi hosszú működésedet,
Kötelked nem felejtéd.
Mint példányképed: égi mestered,
Szerény voltál és szived szeretett,
Ha nem is érdemelték.*

*Félszázadig ki menynek énekel,
Az élet annak nem lehet teher,
O élj hát még sokáig!
Legyen rózsával hintve az az ut,
Mely a bizonytalan jövőbe fut
S Neked még nyitva áll itt!*

*Istent szolgáltad annyi éven át,
Csak bízzál, higgy, remélj, szeress tovább,
Ma végül ezt kívánom.
S az aratásra, hogy ha majd megérsz
S érett kalászként égi csürbe térsz,
Ne félj a számadáson.*

Vis Zoltán.

Emlék. — Mindszentnek.

*Ifju s gondolatlanul jöttem e községbe,
Ötven évet tölték boldog békességbe;
Szerető hitvesem gondos ápolása,
Kedves családomnak hűragaszkodása,
S a nép szeretete őrizték léptemet;
Ott valék amidőn áltunk lakodalmat
S a hideg sir fölött, hol a zaj elhallgat
Együtt örültem és bánkódtam véletek.*

Ötven év egyhelyen! — Egy emberi élet,
Jó Mindszent! — Eltöltém e nagy időt véled
Jó voltam gazdának; hű valék én — szolgád,
Az Isten áldása — kegyelme szálljon rád.
A szent hit örömet sokszor énekeltem,
A temető felé sokszor utra keltem,
Vigságok élveztem, bánatitok osztám
Mindég ott voltatok jó közel én hozzám.

Ne is vegyétek hát éntőlem rossz néven,
Ha szívem ellágyul; — ha sir öregségem,
Ösmertek ki vagyok, lelkem mást nem áhit
Nézzétek el éltém kicsinyes hibáit.
S ha majdan halálom koporsómba szögez,
Ne légyen haragos, kárörvendő senki,
Hagyjátok békében nyugodni — pihenni
S az öreg kántorra vessetek egy röget! . . .
Fölföldy Sándor.
öreg kántor.

Végrendelet.*)

Költői rajz.
Irtá: Stanhovicz György.

I.

Mozárt estélyen valék egyszer. Egy fiatal rajongó zene-költő, a nagy művész életrajzát olvasta fel s néhány symfoniáját mutatta be. Az estély éppen olyan érdekes s éppen olyan unalmas volt mint a többi estélyek és hangversenyek. A sűrűpadsorokban ülő közönség, műértő arccal hallgatta végig mind a ketőt, de tapsaiból s éljeneziből kiérthette mindeki, hogy inkább örül a hangverseny után következő közvacsorának, mint az azt megelőző műelvezetnek.

A zongora hurjainak zengését csakhamar a kések és villák zörgése váltotta fel s a pálmákkal és déli növényekkel diszitett terem hosszú asztali körül ülő társaság minden tagja, vagy a tányérba szögezte szemét, vagy a pohárba nyomult az orrával.

* A „Képes Családi Lapok“ f. é. 16-ik számából.

megfelelő kávéházat nyitott. Az arról szóló mai számunkban közölt hirdetést ajánljuk olvasóink b. figyelmébe.

— **Tisztújítás szegeden.** Kevés kivétellel a régi tisztikar maradt meg. Pálffy Ferenc lett polgármester, Szabados János tanácsnok — polgármester helyettes dr. Tóth Pál főjegyző, László Gyula, Zombory Antal, Pálty Viktor és dr. Fodor Károly tanácsnokok, dr. Lázár György főügyész, Endrényi Antal árvászéki elnök, Tóth Mihály főmérnök, Bokor Pál községi bíró.

— **Az illemtanár illetlensége.** E hó elején egy tánc és illemtanár járt községünkben, ki egy helybeli polgártársunkhoz szállott s mivel szállásadójában egy földijére ösmert, egészen otthoniasan érezte magát. Az illemtanár ur egész napokon tanítványok után járt, a reggeli, ebéd s vacsoraidő kivételével. Ilyenkor pontosan megjelent s az étkezőknek evés közben előadást tartott az étkezésnéli illemtől. Könyvében már szép számu tanítvány volt bejegyezve, mert hát minden családapának az illemtől szigorú tanítását hangsúlyozta. Kiderült azonban, hogy az illemtanár tanulására ő nagyon is, illemtellen. Bizonyítja ezt a szállás és ellátásadója ellen elkövetett következő illemtelensége: Kérem nagysád, mondja az illemtanár ur egy reggelen, kegyeskedjék ma nekem paprikás halat főzni mert különös élvezettel szoktam a hal csontjait annak puba husától megfosztani. Kérem uram, a mint tetszik csak tessék parancsolni, mondja a szives háziasszony, ki az illemtanár urtól bizonyára illendő fizetést remélt. Pont déli 12 órakor az illemtanár ur már valóban élvezettel végezte a párolgót haion a mondott műveletet. De tisztelt barátom koccintsunk egyet a nem remélt találkozás örömeire, s valószínű, hogy izlet az illemtanár urnak a mindszeinti bor, mert a „nem remélt találkozás öröme“ fenéig ürtette poharát. Ugyan kérem tudnának e nekem egy kocsit fogadni olyan feltétellel, hogy az Vásárhelyen megvárna míg vi-szajövök. A házigazda készséggel vállalkozott erre s d. u. 2 órakor már a fogat ott állott lakása előtt. Mielőtt elhajtott volna félre hívta házigazdáját s a legilledelemesebb szavakkal (minőt csak egy illemtanártól várunk) 5 frtot kért kölcsön csupán addig, míg „visszajön“. Természetes, hogy ez sem lett tele megtagadva s a viszontlátás édes örömeit a besapott házigazda még mindig várja.

— **Társulati közgyűlés.** A csongrád-sövényházi ármentesítő társulat a f. hó 17-én tartotta közgyűlését Csongrádon, Kállay Albert szegedi főispán mint társ. kormány biztos elnöklete alatt, az érdekeltség oly nagy részvételével, hogy az összes 584 szavazatból 575 képviselve volt a gyűlésen, melynek egyetlen tárgyát: a védtöltések teljes kiépítésére és a belvizszabályozás végleges rendezésére felveendő új kölcsön föltött tárgyalás képezte. E kölcsön 640 ezer frt volna és a társulat ezt is, mint eddigi 1 és fél milliós kölcsönét, a pesti első hazai takarékpénztártól venné fel. Kállay Albert kormánybiztos elnök, természetesen kellő megokolással, a kölcsön megszavazását indítványozta, mely indítványát a Pallavicini örgróf képviselőjében jelen volt Novák József orsz. képviselő is pártolván, az érdekeltség azt Réthi Ferenc és Szvoboda Ferenc ellenvéleménye dacára 383 szavazattal 201 ellenében el is fogadta. Amennyiben azonban, különösen Csongrád birtokosságára ez új kölcsön visszatérítése folytán oly teher hárul, mely a földekre a törvényben előirt maximumot meghaladja, Szivák Imre csongrádi orsz. képviselő indítványára határozatba ment, hogy a társulat kérvényt intéz a pénzügyminisztériumhoz az iránt: miszerint a fent vázolt körülményre való tekintettel, a földbirtokosok helyzetén adórestitúcióval segítsen. E kérvényük támogatására a földmivelésügyi minisztériumot is felkérlik s mert kívánságuk jogos, remélik annak teljesülését.

— **Uj ártézi kut Vásárhelyen.** Bauer Jakab gözmalomtulajdonos, ki Szentestről származott át Vásárhelyre, ottani gyártelepén egy ártézi kutat furatott, melylyel most már a vásárhelyi ártézi kutak száma 3-ra emelkedett. Az új kutat azért tartjuk leginkább érdemesnek felemlíteni, mert a Bauer cég megmutatta, hogy nagyon csekély költséggel lehet ártézi kutat furatni, aránylag igen csekély idő alatt. A kut ugyanis, melynek furásánál 223 mtr. mélységben találták meg a Nagy András János féle

kutával hőmérsék és vegyi összetételre teljesen azonos hatalmas forrást, összesen 60 munkanap alatt készült el és alig 3000 frtot haladó költségbe került, dacára annak, hogy kétszer kelle a csögarnitúrát változtatni.

— **Törvény.** A kereskedelmi miniszter a „közutakról és vámokról“ szóló, 1890. évi I. t. c. életbeléptének napjúl 1890. évi május hó 15-ét határozta meg.

— **Társulatunk a bécsi gazdasági kiállításon.** A f. évi június havában megnyilando bécsi gazdasági kiállításon a körös-tisza-marosi ármentesítő és belvizszabályozó társulat is képviselve lesz és pedig: a társulat főigazgatótsága a mindszeinti kurca-zsilip, a kunszentmárton-mindszeinti szakasz a töltés vonalait és rözsarkantyukat feltüntető kicsinyített mintáival és véd-eszközeivel. A kiállításra szánt tárgyak, melyek ugy a kivitel pontossága, mint pompás külső formájuk által bizonyára feltűnést fognak kelteni, a jövő héten küldetnek fel Bécsbe.

— **A főváros Valériának.** A főváros hatósága Mária Valéria királykisasszony nevére alapítványt tesz 70 ezer forinttal, melyből 40 ezer frt kamatai szegény leányok kiházasítására fog fordítottatni (500—500 frttal), 30 ezernek kamatai pedig ösztöndíjakra szorgalmas szegény tanulók részére; azonfölül a főváros szerencsekívánó föliratokat fog intézni a királyi párhoz és az ifju párhoz, ez utóbbinak tábláján aquarelben a budai királyi várak, mint Mária Valéria szülőhelye, lesz feltüntetve. Nászajándékul a főváros valószínűleg Rauschernek Budapest madártávtalban ábrázoló jeles festményét fogja följánlani.

— **Gazdasági kirándulás Szentestre.** A folyó évben Bécsben tartandó általános gazdasági és erdészeti kiállítás magyarországi rendező bizottsága megkereste Szentest város polgármesteri hivatalát, hogy az Alföld tipikus gazdasági viszonyainak s főleg ló- és marhatenyésztésének megismerésére a nyáron ideérkező, nagyrészt

„Szép szomszédnőm“ épen nem vala szép s a szentírás ama szavaihoz: „A te beszéded legyen: igen, igen s nem, nem“ nagyon is szigoruan ragaszkodott. Miután minden elméssége met kimerítettem s a társalgás fonalát mégsem sikerült feltedeznem, a levegőt kezdtem bámolni s tekintetem a csillár arabeszk szerü ágain futott fel egész a tetőig s ott? . . .

Mi az, a csillár aranyos koronája körül? Mintha valami mozogna. Mintha valami rózsaszínű fátyol huzódnék az ablaktól a terem közepe felé s a fátyolon tul, mintha a hajnalpir ragyogását látnám! Oh, most már világosan látom, egy uszályos atlaszruha s a ruhából egy gyönyörű, egy kedves női arc mosolyog édesen alá. A légies alak könnyed röppenéssel ott terem a csilláron, ráül a karjára, uszályával szemérmesen elfedi lábcskáját s mintha régi ismerőse volnék, bizalmasan int felém és üdvözlése — kimondhatatlan kéjjei árasztja el szívemet. De hát istenem, a társaság közül csak én látom őt egyedül? Körültekintek — s meggyőződöm, hogy eddig senki se vette észre. Egy mükedvelő hölgy közkívánatra, érzelemmel s lelkesedéssel éneklí szép magyar dalainkat s a társaság? . . . Hogyan? Az előbbi társaság ez? Mindenki felugrál, tapsol, éljenez, örül, az énekesnőt üdvözlí, kacag s élcel, szomszédnőm poharamhoz kocintja poharát, jóízűt nevet, arcom bámuló kifejezésén, szemei fénylenek, fogai valóságos gyöngyök, ajkai, tekintete, a midőn pajkosan hátra veti fejét — a szó szoros értelmében fejembe kergetik a vért. Ilyen szép nőt még nem is láttam; szenvedélyesen ajkaimhoz szorítom hófehér kezét és . . . a többiekkel együtt örvöngve járom a csárdást. Az én hölgyem valóságos tündér, egy egész boldogságot viszek a hegedü varázs hangjai mellett a karjaim közt; szellem, szépség és üdv minden köröttem.

Vajjon mi idézte elő e változást? Talán a csilláron ülő tündér? Ah, örömben egészen megfledkeztem róla!

II.

Az íróasztalom mellett ültem máskor. Tiszta papiros feküdt előttem s néhány sor írás feketélt rajta. Egy elbeszélés kezdete vala, melynek vázlatát már rég kidolgoztam fejembe. Ablakom nyitva volt, az akácfa pazon lehelte illatát otthonos szobámba s fejem felett szerelmes kanári pár csicsergett kedvesen. A ragyogó nap fényes sugárszalagokat rajzolt a kert talajára s a lombok részlein át a Duna csendes tükrének kék színe mosolyga felém. Az ifju nyár, az üde lég szárnyakat kölcsönöztek gondolataimnak; tollam nyilsebességgel haladt a papiros sima felületén; elbeszélésem alakjai bizalmasan vettek körül s a legkedélyesebben társalogtak egymással. Egyszerre olyan érzelem fogott el, mintha nem tudnám kellő gyorsasággal leírni azt, a mit valaki lágy hangon sug a fülemben. Izgatottan tekintek körül s ime ott . . . a kandalló párkányon, ott ül ismét az a titokzatos lény, a kit a Mozárt estélyen a csilláron láttam először. Ábrándos szemei mintha benső világába tekintenének, mitem törődnek a környezettel; parányi kezei a nap heve által mozgásba hozott porszemecskékkel labdáznak s észre sem veszi, mily vágyó szemekkel nézem kedves alakját, még arról sem vesz tudomást, hogy az ablaktáblákat beteszem s csendesen felemelekve, lábujjhegyen az ajtóhoz lopódom és bezárom.

Ah, mégis, a zárban fordul kulcszörgésre fölemelte szemeit s csodálkozva, de egyszersmind kárörvendve tekint reám.

„Nos, uram?“ kérdi, kezeit mellén keresztbe téve, a legközönyösebb és elfogulatlanabb hangon.

„Kedves nagysád!“ kezdem nem minden

zavar nélkül, „ma másodsor van önhöz csodálatos módon szerencsém s miután — névjegyem az ajtón lévén kiragasztva — ön bizonyára tudni fogja, ki vagyok, megbocsát, ha a kíváncsiság engem is gyötör s tudni szeretném. . . .“

„Soha se kérdezzél, ki vagyok, honnan jövök s kitől származom!“ mondá közbekiáltva s az ujjával tréfásan megfenyegetve.

„Ah, vagy ugy! Ismerjük Lohengrin meséjét!? Nem adok rá semmit. A szép lovag akkor is elhagyta volna valószínűleg Elzát, ha egyáltalán nem kérdezősködik.“

„Aggodalmak szülője a — kutatás“ folytatá egy kissé komolyan.

„Nincs bennem félsz! Lehet, hogy illetlen dolog azon hölgygyel szemben, ki egy szegény író kegyes volt szerény szobájában meglátogatni, a vizsgálóbíró szerepét játszani, de megjelenése s eltünése multkor oly sajtáságos, oly rejtélyes; egész lénye oly légies, hogy . . .“

„Minden áron s talán még akkor is tudni akarod, ki vagyok ha tudodra adom, hogy az esetben többé nem látsz?!“

„A mint látod, még személyes szabadságod ellen is merényletet követtem el.“

„Nos tehát, balga te, tud meg, hogy reám nézve nem létezik sem zár, sem bilincs, sem parancs, sem könyörgés, mert én — a H a n g u l a t vagyok!“

A „H a n g u l a t!“

E szó villámcsapásként hatott rám. Abban a pillanatban tisztában valék helyzetemmel s tudtam, hogy védangyalomat, nem, istenömet a ki nélkül üres és szintelen az élet, hatástalan a művészet, kiüztem szentélyemből. Itt nincs remény a bocsánatra, összerokadtam az önvád sulya alatt.

Ő megmozdult.

külföldi gazdákból és szakfériakból álló kirándulókat lehetőleg támogassa s ekként a kirándulás június 19—26-ig közvetlenül a magyarországi, lókiállítás után, a második szeptember 19-től, a szarvasmarha tárlat után fog rendeztetni. A bizottság átirata kiemeli, hogy a kirándulásban első sorban külföldi szakértők fognak résztvenni s így várható, hogy a kirándulásoknak gyakorlatilag is kiható következménye lesz a külföldi szakvilágnak hazánk mezőgazdaságáról táplált véleményének, valamint országunk hitelének emelésére. Az eddigi tervezet szerint a kiránduló társaság június 22-én érkezik Szegedre, innen hajón folytatná útját Szentestre, aztán kocsin Mágocsra, Derekegyházára, végül H.-M.-Vásárhelyre.

— **Hazavándorló csángók.** Alig néhány éve annak, hogy csángó testvéreinket a bukovinai nyomorúságból hazatelepítettük. Nagy volt akkor a lelkesedés országsherte. Volt csángótelepítési bizottság, csángó segélybizottság, csángó fogadás, lelkesedés, eszem iszom s ami vele jár: fényes, nagyhangú dikciók, melyeknek gyújtó szava minden magyar ember szívében gyorsabban lüktette meg a vért. Kormány és társadalom egyesült, hogy megoldja a csángó kérdést és kivezesse véreinket a szolgaságból az ígért földre, a tejjel mézzel folyó Kanaánba. S ime, ma hogy meglóhat az a szentlelkesség. A kormány talán tudtával sem bír annak, milyen nyomorban sanylenek a betelepített szegény csángók Pancsova vidékén, az ott ujonnan és részükre telepített nagyszerű magyar falvakban. Nevezhetlen nyomor az, melynek mértékéből már az is némi fogalmat adhat, hogy a szegény nyomorult nép újból felszedi sátorfáját és megy vissza Bukovinába, hol a szolgaságban is különb élete volt, mint itt nálunk, az aranykalással ringatózó Alföldön, az ígért szabad és szent földjén. Napokban százötven csángó utazott keresztül Szegeden, kik Pancsova vidékéről jöttek és ma reggeli vonattal folytatták útjukat, hogy vissza menjenek Bukovinába. Szívünk elszorul, lelkünk fáj, ha e koldus alakokra gondolunk, kiknek nyomora minden leírást gunyol.

„Oh kegyes Istennő!” rebegém összetett kezekkel, „hallgass meg mielőtt elhagysz. Nem magamért, hanem a felebaráti szeretet s a tudvány nevében esengem, mondd meg, létezik-e a föld kerekégén valami, a mivel Téged v i s s z a lehet esengen?”

„Nem létezik semmi!” válaszolá ő ridegen. „Nem tagadom, hogy a leányka ígész mósolya, a lelkesedő ifjú szemének villáma, a templom karénekének visszhangja, a bokrok lakóinak suttogása, a nap előtt haladó rózsaszínű hajnali felhő, a középkor mohos, folyondáros erkélyei, a harangok üszhangja, a szabadság magasan lengő zászlója, a habzó, sziporkázó pezsgőpohár, a csatadal s a gyászinduló, a szép nő hajába tűzött rózsza, az árva kakukcszó s a lombokat gyöngéden ringató szellő: nagyon kellemesen hatnak reám, de ne hidd, hogy mindezek s ezek egyéb dolgok, csalahatatlan büvszerek, a melyeknek engedelmeskednem kellene. Én akkor jövök, a midőn kedvem telik és akkor távozom, a midőn nekem tetszik. És most, Isten veled! Kussass utánam, ha tetszik, avagy tanulj meg nélkülözni!”

Az ablak feltáruult magától, ő — ellebegett III.

Három évig vágyódtam utána; három évig kerestem nyomát — eredménytelenül. Műveim töredékek valának, a szenvedély hangját nem bírtam többé eltálatni, a lelkesedés üres hordóként kongott hőseimből. Száz tervet, száz mesét szőttem s ugyananyit semmisítettem meg. Végre, hosszú, elkeseredett küzdelmek és céltalan kísérletek után beismertem, hogy szellemileg tönkrementem. V é g r e n d e l e t e m volt az utolsó mű, a melynek megírására még képesnek éreztem magamat. Reménytelenségemben és

elhatároztam, hogy a jövő

Többen szóba eredtek velük s sirva panaszkodtak, hogy 10 krajcár napszám és ennyivalóért voltak lent kénytelen kubikos munkát végezni, míg minde-nükből, mit magukkal hoztak kifosztva, koldus-szegényen kénytelenek most visszatérni Bukovinába, hol nem ettek ugyan buzakenyeret és szegénységben sanylettek, de legalább élhettek tisztességesen kezük munkájuk után. Nem tudjuk a kormánynak van e tudomása a csángók e tömeges vissza vándorlásáról és arról, hogyan zsarolják ki munka erejüket lelketlen mód a pancsovai kubikosmunkánál; annyi bizonyos, hogy ez a visszavándorlás szegényfolt a nemzeten, mely véreit így hagyja pusztulni s a helyett hogy a magyarság számát szaporítaná, békén türi az ilyen embertelenségeket, amilyen a csángók munkaerejének pancsovai kizsákmányolása is.

— **Hogy főzik a theát Khinában?** Cseng Ki Tong tábornok egy könyvet adott ki Párisban, mely könyv a khinai nemzet szokásait, ünnepeit és konyháját sok új és érdekes vonással jellemzi. Különösen érdekes az, a mit Cseng-Ki Tong a theáról ír. Ez nemzeti itala a khinainak, szegény és gazdag egyaránt és nagymértékben él vele. Az általános használat a thea készítése módját is jelentékenyen tökéletesbítette s hosszú tapasztalat révén a khinaiak úgy tartják és gyakorolják, hogy csak az a thea jó, a mely eső, vagy pedig forrásvízzel készül s a melyet csak bizonyos fokig szabad hevíteni, úgy, hogy a forrás mindössze csak pár pillanatig tartson, a míg t. i. a buborékok mutatkozni kezdenek a víz felszínén. A víz fölforrálásánál használt udényt is meg kell válogatni. A tapasztalat bizonyítja, hogy a legjobb az olyan edény, a mely agyagból való, de a melynek belseje nincs mázzal el látva. Így készítve a thea kitünő s nemcsak hogy élvezetes, de egészséges is.

— **A mosógép és a tisztviselők congresszusa.** A tisztviselők legutóbbi congresszusának egyik tárgyát képezte az a kérdés: Mily eszközökkel lehetne a hivatalnokoknak lehetővé tenni azt, hogy az életnek mindinkább felmerülő követelményeinek megfelelhessenek, annélkül, hogy a legfontosabb életszükségletekből tulságosokat elvonni kellene? E kérdés megoldására

nemzedék okulására leírom gyászos sorsomat s ime, midőn az alkony óráiban, mély barázdákkal a homlokomon, bánat-öszített fejjel az íróasztalomhoz ültem, tekintetem még egyszer átsiklott a lombhullató fák között s a zajgó Dunára esett, a mely fölött sivitva rohant tova a szél s piheként kergette a magasban a sápadt hold alatt a felhőfoszlányokat. A közeli sziget zárda romjai közül áthallatszott hozzám a bagoly méla huhogása s tagjaimban egyszerre meleget éreztem ismét. Csodás alakok s rémes temetői képek tolongtak kísértetiesen közvetlen közelemben és a képek közül, ah! kidomborodott ismét az ő alakja. Igen, ő itt van, ő megjelent! A szeszélyes istennő ugyanazon pillanatban szállott le hozzám, a melyben örökre lemondtam a viszontlátásáról. Oh áldott pillanat! S arca mily átszellemült, mily halovány. Tagjait fekete bársonyruha fedi. Oh értem, ő a k é t s é g b e e s é s h a n g u l a t a most s én ujongva igyekszem megragadni s az ajkaimhoz szorítani ruhája szegélyét, de ő — felkacag, a szegély egy darabját jobb kezében hagyja s eltűnik, eloszlik, mint a pára és az én szívem...

„A test még meleg;” mondja fölöttem valaki, „de élet már nincs benne. Szívszélhűdés érte.”

„A jobb keze egészen fekete!” mondja fölöttem más valaki.

„Halálküszdelmében felfordította a tentatartót!” feleli az első hang.

„S leöntötte végredeletét!” fejezi be a másik hang.

Az én lelkem pedig azon tudattal száll az ismeretlen tájak felé, hogy lehangulatteljesebb munkám is, a mely halhatatlanná tette volna nevemet, tönkrement.

Vajjon érdemes volt — élni?!

nehány többé kevésbé gyakorlati javaslat történt, melyek közül néhányat mint „figyelemre méltót” elfogadtak. Általános érdeklődést keltett azonban Engelhardt vasuti tisztviselőnek következő előadása: „E kérdés, melyről itt tanácskozunk már régóta foglalkoztatott. Több ízben gondolkoztam ennek megoldása fölött és szerény háztartásomnak csekély költségirányzatában gyakran tettem töréseket, csak egy tételt nem mertem bántani, habár az jövedelemem nem csekély részét vette igénybe. Ez a „mosás” tétele, mert nem különös büszkeségét leli fehérenemű-szekrényében; de magam is szívesen lemondok egyről-másról, de fehéreneműnk-nél mitsem szeretnék magunktól megtagadni. Egy szerencsés véletlen végre megmutatta az utat, hogy miként lehet e tételnél tetemes megtakarítást eszközölni annélkül, hogy kedvenc gyengességünkben engedni kellene. Sőt mondhatom, hogy azt most még nagyobb mértékben elgíthetjük ki és a mellett tetemes összeget takarítunk meg, melyet más célra fordíthatunk. Mintegy 2 évvel ezelőtt egy barátomat látogatam meg, mely alkalommal nejét egy egyszerű és csinos kiállítású géppel való foglalkozás közben találtam. Kérdésemre, de a gépen alkalmazott táblácska által is megtudtam, hogy az egy Hercog Sándor hazánkfiának Bécsben Graben Bräunerstrasse 6. sz. alatti raktárából való mosó- és facsaró gép (Strakosch és Boner szabadalma.) E gépek a korábban felölük a lapokban olvasott nyilatkozatok által már régen felkeltették érdeklődésemet, de mindig kételkedtem, hogy egy gép képes volna a mosás fázását munkáját a fehérenemű rongálása nélkül végezni. De barátom neje annyira dicsérte a gépet és mivel magam is meggyőződtem a gépnek valóban kitünő munkájáról, tudva továbbá, hogy barátom neje fölötté takarékos és praktikus asszony, azonnal elhatároztam egy ily gép beszerzését. E célból érintkezésbe létem az előbb említett céggel, mely a legnagyobb előzékenységgel azonnal beküldte képes árjegyzékét. Nagyon kellemesen érintett a cég ama kijelentése mely szerint tisztviselők, tanítók, katonaság, csapattestek, intézetek, kórházak stb. számára e gépeket fölötté előnyös részletfizetésre is szállítja ugyanoly árban, mint készpénzfizetésnél. Ez a reám nézve fölötté kellemes előny egy teljes készletnek azonnali megrendelésére indított, mely egy mosó-, egy facsaró- és egy mán-gorló gépből állott. Meg kell vallanom, hogy ily hasznos tárgyat még soha sem szereztem be ily könnyűséggel, mert a megtakarítás, melyet nóm e gép által elért oly nagy volt, hogy az teljesen elég volt a Hercoggal kikötött havi részletek pontos törlesztésére. E mellett sokkal szebb és kifogástalanabb fehéreneműnk van mint azelőtt, mikor minden a mosónő szeszélyétől és szorgalmától függött. A fehérenemű kímélve van és nőmnek az az előnye, hogy nincs szüksége sem mosókonyhára, sem mosónőre, mert a mihez azelőtt egy egész nap és két ember kellett, azt most egy leány e gépekkel rövid 2—3 óra alatt könnyen elvégzi és pedig akár a konyhában vagy az előszobában is, mert e gépeknél a kellemetlen gőz stb. ki van zárva és a mosás napja e gép által minden eddigi borzasztóságát elveszti. Szóval e kitünő gép alkalmazása által a „mosás” tekintélyes kiadási tételénél nagy megtakarítást érek el, melyet más célra használhatok fel. Örömmel ragadtam meg már gyakran az alkalmat e kitünő gép beszerzését barátaimnak ajánlani, kik mindannyian hasonló előnyös eredményt értek el általa. Ma is szívesen ragadtam meg az alkalmat, hogy tisztelt collegáimnak e kitünő háztartási gépek beszerzését ajánljam és azt hiszem, hogy azoknak általános alkalmazása nagyban hozzá fog járulni az általunk ma tárgyalt kérdés megoldásához.” Élénk taps és elismerés jutalmazta a szótól érdekes előadásáért és miután a gyűlés köszönetet mondott az előadónak elhatározta e közérdekű javaslat közzétételét. Még csak azt tartjuk szükségesnek felemlíteni hogy Hercog magyar állam polgár és hogy mosógépei és meidngi kályhagyáranak gyártmányai számára Budapestben is Erzsébet körút 56. sz. alatt mintaraktárt nyitott.

— **Az „ujvilág”-ból.** A beállott szép enyhe idő meghozta a mi népkertünknek is az ő „első” vendégeit. Ám-bár előjárásunk még nem látszik, hogy „szokott éber figyelmét” reafordítaná, délutánoként már mégis látni egy-egy sétálót, ki ott „üdülést” keres. Persze az első vendégek — a kis libák és néhány sertés már ott található és térnezést adnak az egyedülálló örvendő tisztos öreg urnak, ki valami fontos célból lassu léptekkel halad a tisztára sepré sugár — egyenesen uton. Majd megáll egy előtte fekvő papírdarab előtt, felemeli azt s figyelemmel vizsgálva meggyőződik róla, hogy az egy levélnek a befejezése. Annak kell lenni, mert nagy görbe betűkkel írva van:

Irodalom.

„osztán babám még éő mondom, hogy mögvárja, mán csak négy kis hónapig szolgálom a császárt. Milyen jó, gondolja az öreg ur, hogy én utánam nem kell senki nek várnia — s most már oly gyors léptekkel halad tovább, hogy majd felbukik a tisztára sepert, sугár egyenes uton.

A vasárnapi bálak különösen megélenítik ezen mi kis „városligetünket.“ Minden eltáncolt nótá után valóságos ostrom alá veszik a pompás „artézikutat, melynek szénsav tartalma vizéből“ veder számra hurcolják az udvarias táncosok az izadástól szédülő hölgyeknek a legválogatottabb megjegyzésekkel. Az ott álló rendőrök hivatalos komolysággal nézik ezt s az eféle dolgokat. Mert hát rődnek muszáj lönyi.

Minél előbbre halad a táncteremben kifüggesztett órának mutatója, annál élénkebbé válik a sétatér. Mert hát a természet nem egyforma, egyik korábban kifáradt, mint a másik. Az előbbieket tehát künn élvezik az éjj kellemeit. Hogy volt Gyura? hogy volt Sándor? hangzik a tánczteremből: sietnek hát a künlevők, hogy utoljára még egyet táncoljanak, Gyura, Sándor már rá is állna megmutatni, hogy „hogyan volt“ — de a most már bortól felhevült „rendőrök“ hivatalos komolysággal kiáltnak: nem szabad! mert hát rődnek muszáj lönnnyi.

Elhuzzák hát a zenészek a Rákócyt s tódul a vendégsereg kifelé, hol még mindig találunk egy-egy a táncot már nem kedvelő éltesebb párra, kik édes szerelmi szavakat susognak egymásnak „s kik nem ritkán férj és felesége egy másnak“!

A „Képes Családi Lapok“ szépirodalmunknak e tizenként éves harcosa minden újabb számával élénk bizonyítékát adja annak, hogy nemcsak legjelesebb íróinkat tudja zászlaja alá csoportosítani, hanem hivatásának magaslatán állva, a lelket művelve, az érzelmeket, az izlést nemesítve, akként szerkesztetik, hogy azt minden rang-rend-nem és korosztálybeli olvasója örömmel veszi kezei közé s örömmel várja. Az előttünk fekvő legújabb 16-ik számának, következő a változatos és érdekes tartalma: „Egy szép hyéna“ (Eredeti regény foly.) Tolnai Lajostól. „Egy levélre“ (költemény) Incédi Laszlótól. „A kefe“ (műveltség történeti csevegés) Szendrőitől. „Képes könyv könyv nélkül“ (Andersen dán meséi, Volapök nyelvből fordítva) Madarassy Páltól. „A sorsüldözött család“ (Eredeti regény foly.) Palotay Ákostól. „Végrendeletem“ (Költői rajz. Brankovits Györgytől. „Csak az öreg fáig“ (Költemény Gáspár Mórától. „A szárnyas koponya“ (Elbeszélés foly.) K. Benicky Irmától. „A hét tükre“ Mephistótól stb. Regény mellékletén: Benitzky Bajza Lenkének. „Az élet viharában“ című eredeti regénye fejeztetik be, jövő számában már. „A válóperek háza“ című angol regény közlése kezdődik. Képei: Emin pasa arcképe. A szumátzai óriás vi-rág. Szerető. Anya stb. mind igen szépek. A

„Képes Családi Lapok“ melyet minden magyar családnak melegen ajánlunk a pártfogásába a „Hölgyek Lapja“ című divat-mellékleteivel együtt, előfizetési ára egész évre 6, félévre 3 frt egy negyed évre 1 frt 50 kr., mely összeg a „Képes Családi Lapok“ kiadó-hivatalába (Budapest, V. Nagykorona utca 20 sz. küldendő.

Szerkesztői üzenet.

„A közönség köréből“ című levél írójának.

Miután a kérdéses ügyben a vizsgálat megejtetett — s annak eredménye az e hó folytán tartandó vármegyei gyűlésen tárgyalatni fog, mielőtt ott ítélet mondatik a váltság-ügyet illető közleményt nem közöljük.

Hahogy ott, az eddigi közlemények valónak mondatnak ki, a legnagyobb készséggel ezutánra is szívesen bocsájítjuk rendelkezésére lapunkat, ellenesetben ovatosabbak leszünk.

A tehénjárás amazzal kapcsolatos, mult évi hátraléka ha nincs az illetőnek, mint értesültünk tehene beiratik, így tehát lehet az illető hátralékosnak kimutatva, ha igazolja, hogy nem az, bármily oknál fogva, tehene beiratik, az illető pénz felvevő majd elszámol talán az 5 frt. 50 krról ha nem, majd szorítják reá.

Felelős szerkesztő és kiadó tulajdonos
Diamant Manó.

Hirdetések.

VENDÉGLŐ MEGNYITÁS!

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, miszerint saját házamban oly

VENDÉGLŐT nyitok,
mely a kor igényeinek teljesen megfelelőleg lesz berendezve.

Ugyanis vendéglőm beles: rendezve úgy, hogy a t. vendégek a legnagyobb kényelemmel időzhetnek, valamint

vendégszobáim

úgy nappalra, mint éjjelre mindig készen állanak, továbbá nappali és éjjeli órákban a legizletesebb

ételek és italok

pontos, gyors és szolid kiszolgálás mellett kaphatók.

Midőn bátor vagyok ezt a n. é. közönség b. tudomására hozni, felemlitem még azt, hogy törekvésem mindig oda fog irányulni, hogy vendéglőm a jó hírnévnek örvendhessen.

A nagyérdemű közönség minél tömegesebb látogatását kérve vagyok Mindszenten, 1890. április hó.

Kész szolgáljuk:

Robicsek Mór, vendéglős.

Üzlet megnyitás

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, hogy helyben a Seres György-féle ujosztályban fekvő házban

fűszer és rövidáru
üzletet

nyitottam, melyet a helybeli közönség igényeinek megfelelően rendeztem be.

A n. é. közönség b. pártfogását kérve, vagyok

tisztelettel

Löfler Ignácz,
kereskedő.

ELSŐ MAGYAR GAZDASÁGI GÉPGYÁR RÉSZVÉNYTÁRSULAT, ezelőtt: Groszmann és Rauchenbach.

Budapesten: külső váci ut 7. szám, lóvonatu vasuti állomás. Az oszt. magy. államvasuti indóhátói 10 percz távolságban a legkedvezőbb föltételek mellett, pontosan és olcsón szállit magyar készítményű mindennemű gazdasági gépeket, mint járgányos cséplőkészületeket, gabona rostákat s egyéb mezőgazdasági cikkeket; különösen ajánlja szab. szeges rendszerű, legújabb szerkezetű

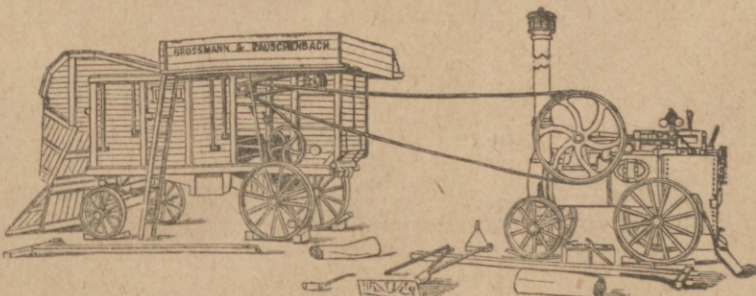
gőzcséplő gépeit.

3 $\frac{1}{2}$, 4 és 6 lőerejű mozgonyokhoz

Szénfűtésnél kell 200—250 300—350 szén (fa aránylag 14 óra a.

Szalmafűtésnél kell 5—7 5—7 kéve szalma 100 kicséplelt kévéénél.

Cséplési képesség 5—7000 7—10000 közép nagyságú kéve egy óra alatt.

A magoknak legtükéletesebb kicséplése, kitünő tisztítása és osztályzása mellett.

Verőleces gőzcséplőgépek vasszerkezettel

6, 8, 10 lőerejű fa, szén, szalmafűtési mozgonyokhoz s mozgonyokkal.

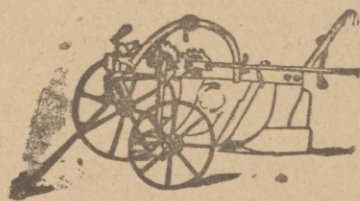
SCHLICK-féle Vasöntöde és gépgyár RÉSZVÉNY-TÁRSASÁG B. PESTEN.

Gyár és irodák:
VI., külső váci-ut 1966/99 sz.

Városi iroda és raktár:
VI. Podmanický-utca 14 szám.

Ajánlja kitűnő és szilárd szerkezetű, számos első díjakkal kitüntetett:

SCHLICK-féle szab. 2 és 3 vasúkeít

és szabadalm. mélyítő ekéit,
mélyítő ekéit önzetékkel, eredeti Schlick és Vidats-féle
egyvasúkeít,

talajmívelő eszközeit, boronáit és rögtörő hengereit

SCHLICK-féle szab. „Haladás” sorbavető gépeit

Szóróvető gépek, többvasú kekre alkalmazható tengeri- és répa-ültető készülékek. Készletben vannak tovább gőz és járgány cséplő készülétek, gabonatisztító rosták (Baker és Vidats rendszer) takarmánykészítő gépek, tengeri morzsolók és darálók, őrlőmalmok és olajmalom berendezések. Eredeti amerikai kévekötő és marokrakó arató gépek és fűkaszázó gépek.

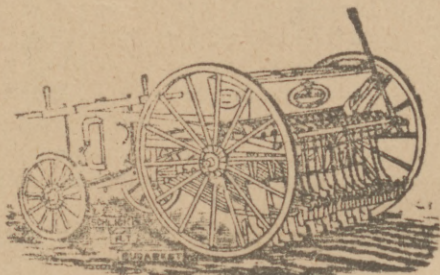
Legjutányosabb árak.

Előnyös fizetési feltételek. Árjegyzékek kívánatra ingyen s bérmentve

Jegyzet. Van szerencsénk ezennel t. c. üzletbarátaink becses tudomására hozni, hogy noha a VI. Podmanický-utca 14 sz. a. levő irodánk legnagyobb részét a külső váci-uton levő gyártelepünkre helyeztük át, mindazon által ezen irodai helyiségünkben t. üzletbarátaink kényelme érdekében egy városi irodát tartunk fenn, valamint, hogy ugyanott építési cikkein és gazdasági gépeinkből raktárt létesítettünk.

Kiváló tisztelettel

A Schlick-féle vasöntöde részvénytársaság igazgatósága.

Magyar jég- és viszont- biztosító társaság.

Teljesen befizetett 1 millió forint

alaptőkével, — elvállal:

jégbiztosításokat

a legolcsóbban és legelőkényebb módon.

Hat évi biztosításnál 1 évben ingyen biztosít.

Nem csinál semmiféle nehezítő feltételeket, mint azon vegyesbiztosító társulatok, melyek egyúttal a tűzbiztosítás megkötését is követelik.

Az előforduló károkat gyorsan és előkényen becsülteti meg saját közegei által.

Felvilágosításokkal készségesen szolgálnak:

az igazgatóság Budapesten, Gizella-tér 7.,

az Assicurazioni Generali házában, valamint a vidéken: összes fő- és alügynökségei, melyek az Assicurazioni Generali ügynökségeinél vannak 1301-1-3

A „MINDSZENT - SZEGVÁR és VIDÉKE“ KIADÓHIVATALA.

DIAMANT MANÓ MINDSZENTEN

ajánlja

a legújabb fajta betűkkel dusan berendezett

könyvnyomdáját

minden e szakba vágó munkák gyors, pontos és jutányos árban való elkészítésére,
továbbá legújabban létesített

könyvkötészetét

úgy a legegyszerűbb, mint a legdiszesebb kiállítású könyvkötői munkáknak rendkívüli jutányos árban való gyors és izlées kiállítására; nemkülönb az ezekkel kapcsolatos

papír- és irodaszer kereskedését.

Raktáron tart: mindennemű papirokat, iroda és iskolaszereket, üzleti és jegyzékönyveket, továbbá a saját nyomdájában készült cselédkönyveket ügyvédi, községi, egyházi, gyalog és lovas csendőrségi nyomtatványokat, gazdálkodóknak szükséges szegődményi leveleket, napszám és naplójegyzékeket stb. stb.

VIDÉKI MEGRENDELÉSEK A NYOMDA SAJÁT KÖLTSÉGÉN SZÁLLITTATNAK!

PAPÍR és IRODASZER KERESKEDÉS

Nyomatott Mindszentén Diamant Manó könyvnyomdájában.